

SONA BÉ, MOLT BÉ

«L'Espai Ter és un actiu per a Torroella i, també, per al país. I no ho considerin una frase retòrica atribuïble a una determinada opció política. És la pura veritat».

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué i Barceló

ACADÈMIA 1750

► **Núria Rial**, soprano. **Xavier Sabata**, contratenor. **Enric Onofri**, violí i drecció. *L'Incauto Amante*. Festival de Música de Torroella de Montgrí. Auditori Espai Ter. 19 de juliol.

En quarts de cinc de la tarda, poques hores abans que es donés el tret de sortida al Festival de Música més esperat de tots perquè la petita vila empordanesa estrenava, a més a més, una sala de concerts. A fora, però, queia el diluvi universal concentrat a Torroella de Montgrí i la seva rodalia. Poca estona d'aigua, de pedra com boles de ping-pong, d'una violència apocalíptica, però més tard es parlava de destrucció de collites i de cobertes de vidre i de plàstic.

L'organització del festival va haver d'improvisar un pla alternatiu per acollir i obsequiar els amics i convidats que, a l'hora prevista, van concentrar-se a l'auditori del Museu de la Mediterrània i al punt de dos quarts de vuit, **Josep Lloret** deia les primeres paraules d'obertura del nou festival. Un festival que ara es dirà simplement «Festival de Torroella de Montgrí», que ha nomenat **Montserrat Faura** com a directora executiva i que estrena un nou espai de música, al servei de tot el poble i la contrada per fer-hi el que reclami i necessiti la polivalència de les

necessitats culturals o comercials de Torroella i la comarca.

Josep Lloret presentava les línies mestres de la nova etapa i repartia amb justícia els agraïments justos i necessaris a totes les institucions que, malgrat els dubtes i les resistències, s'han avingut a acabar les fases del nou edifici polivalent i convertir-lo en una autèntica sala de concerts, en un auditori com tenen o podrien tenir les ciutats mitjanes del centre d'Europa. I, després, **Montserrat Faura**, com ho fan els bons oradors i, sobretot els bons pedagogs, sense papers ni lectura d'un guió previ del què dirà als oients, va explicar que la seva gestió al capdavant del festival es basarà en dos pilars, en el binomi equilibrat que s'enuncia així: cultura i educació. Elemental, com deia aquell. I de tant elemental, avui sembla que la cultura es converteix en espectacle i s'allunya cada vegada més de l'educació.

Després, l'**Imma Merino**, gironina d'ofici i d'exercici, va recórrer la llarga història del festival. Ho feia emocionada, amb una emoció trencadissa recordant un *Viatge d'hivern* de **Franz Schubert**, a l'església de Torroella, amb la veu del gran **Thomas Quasthoff**, el baríton que vagi on vagi, davant de qualsevol auditori, emociona i commou. L'Imma confessava i reconeixia que en aquella ocasió no va poder contenir les llàgrimes més íntimes i profundes... de tanta bellesa. I ara sí, venia la prova definitiva i els ulls de gairebé 500 homes i dones presenciaven i tastaven l'Espai Ter, l'auditori de música i la seva infraestructura: un ampli escenari, una caixa acústica que compleix la seva funció per la qual ha estat dissenyada i, ahora, és elegant d'un vermell intens, un pati de butaques còmodes i passadissos

Núria Rial i Xavier Sabata, amb de l'Orquestra 1750, al concert inaugural del Festival.

«Núria Rial és coneguda a Torroella i és una de les sopranos que millor pot abordar el Barroc i els seus autors»

espaïosos i, creguin-me, sona bé, molt bé. El so es projecta nítid i clar i se sent tot: el so compacte del conjunt instrumental amb tots els seus efectius fins a la il·lustració fugaç d'una nota de la partitura o el passatge més íntim d'una frase musical a càrrec de la veu humana.

La prova definitiva va ser responsabilitat de l'Acadèmia 1750, l'orquestra del Festival, i la veu de **Núria Rial** i de **Xavier Sabata**. Un programa a la manera del festival de Torroella: monogràfic, dedicat als duets i a les àries amoroses del Barroc. Esplèndides veus i excel·lents instrumentistes reduïts a una expressió numèrica inferior a la d'altres edicions. Xavier Sabata exhibeix un doll de veu potent i és convincent tant pel que diu com pel com ho expressa. Té dots actorals i ho acredita la seva formació dramàtica. Núria Rial és

coneguda a Torroella i és una de les sopranos que millor pot abordar el Barroc i els seus autors. El programa, doncs, estava dissenyat, conscientment o no, per presentar els millors solistes de l'orquestra: el violí d'**Enric Onofri** en el *Concert per a violí opus 8* de **Vivaldi** o la flauta traverso i l'oboè de **Joan Bosch** i de **Patrick Beaugiraud** en el *Concert per a flauta, oboè, dos violins i continu*, igualment de **Vivaldi**. El concert que va oferir l'Acadèmia 1750, les veus de Núria Rial i de Xavier Sabata i el públic que emplenava l'auditori fins a la darrera fila van ser com si l'Espai Ter se sotmetés a una prova d'estrés.

El resultat, malgrat la tempesta prèvia d'aigua i de pedra, va ser òptim. El Festival de Torroella, en aquest emplaçament, creixerà i s'internacionalitzarà més encara i més enllà dels organismes. L'Espai Ter generarà riquesa. L'Espai Ter és un actiu per a Torroella i, també, per al país. I no ho considerin una frase retòrica atribuïble a una determinada opció política. És la pura veritat.